

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Ch. Ch.**, zastoupeného JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem Praha 3, Táborská 23, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2331/CU-06-HA08-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2004, č. j. 47 Az 1124/2003 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2331/CU-06-HA08-2001, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že k určitým nepřesnostem při rozhodování žalovaného došlo na základě nepřesného překladu při jeho výpovědích. Tyto nepřesnosti zjistil až poté, kdy obdržel napadené rozhodnutí žalovaného a kvalifikovaný tlumočník mu sdělil, co měl při svých pohovorech údajně uvést. Dodal, že zemi původu opustil zejména kvůli pronásledování pro svou příslušnost k hnutí Falun Gong,

kteří není jen sportovním cvičením, ale i filozofií nepoplatnou režimu. Byl pronásledován též proto, že se rozhodl mít s manželkou druhé dítě. Přišel o zaměstnání, rodině byla uložena pokuta ve výši 50 000 RMB a bylo jim znemožněno bydlení. V České republice je od roku 1993. Čínu navštívil při pohřbu bratra, ale jel na cizí pas. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 12. 2004 žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku se ztotožnil se žalovaným v posouzení důvodů, pro něž žalovaný neudělil žalobci azyl. Politika plánovaného rodičovství dopadá na veškeré obyvatelstvo Číny, cvičení Falun Gong žalobce aplikoval pouze doma, žádné potíže se státními orgány kvůli tomu neměl. Navíc v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti o azyl byla jeho snaha legalizovat si v České republice pobyt, neboť zde od roku 1995 pobýval nelegálně. Soud pak nepřisvědčil ani námitce nedostatečnosti a nepřesnosti tlumočení jeho výpovědí učiněných ve správním řízení, když oba pohovory byly tlumočeny kvalifikovaným tlumočnickem z jazyka čínského. Žalovaný po provedeném řízení neudělil žalobci azyl a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. Namítl, že ve správním řízení došlo vzhledem ke složitosti jeho rodného jazyka k nepřesným překladům. V zemi původu nemá žádný majetek ani příležitost k obstarání si práce. Vlast opustil za mimořádně tíživých podmínek a zcela bez prostředků. Žalovaný rozhodl na základě zevšeobecnění situace v Číně, nepřihlédl však ke konkrétním podmínkám žalobcova případu. Tyto jsou okolnostmi zvláštního zřetele hodnými a žalobci tak měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

V první řadě je nutno zdůraznit, že jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), tak řízení o kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.), je ovládáno zásadou dispoziční, v jejímž důsledku leží vymezení rozsahu žaloby (kasační stížnosti) a specifikace jejích důvodů na žalobci (stěžovateli). Dalším odrazem dispoziční zásady v řízení o kasační stížnosti je však též nemožnost vnášení nových důvodů, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Takové důvody jsou v tomto řízení nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V daném případě tak stěžovatel v kasační stížnosti nepřipustně uplatnil důvod poukazující na neudělení humanitárního azylu.

Co se týče dalších důvodů kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný rozhodl na základě zevšeobecnujících informací o zemi původu bez přihlídnutí ke konkrétním podmínkám žalobcova případu. Nutným prvkem azylového řízení je konfrontace konkrétních a individuálních tvrzení žadatele o azyl s co nejsériózněji zjištěnými realitami země původu. Správní orgán vycházel v řízení především

ze stěžovatelovy žádosti o udělení azylu, doplněné ručně psaným prohlášením o důvodech žádosti, a z protokolů o pohovorech provedených v souladu s § 23 zákona o azylu, ale samozřejmě též z informací o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv v Číně, zejména pak ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Číně za rok 2002, ze dne 31. 3. 2003, a z informace Ministerstva vnitra Velké Británie Hodnocení země – Čína, z října 2002. Tyto zprávy jsou komplexními a každoročně aktualizovanými dokumenty o stavu dodržování lidských práv v mnoha zemích světa, detailně popisujícími celkovou ekonomickou a politickou situaci včetně přehmatů či zásahů státní moci v nejrůznějších případech, a tak umožňujícími příslušným orgánům v cílových státech co nejobektivněji posuzovat žádosti o azyl. Žalovaný pak za účelem zachování odlišného charakteru a původu zdrojů skutkových zjištění použil též informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a aktuální databáze České tiskové kanceláře. Ze správního spisu jasně vyplývá, že žalovaný provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně a logicky zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1 a odst. 2 a § 14 zákona o azylu a zda se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu, vycházel.

Žalovaný po provedení důkazů písemnostmi shromážděnými v řízení uzavřel, že žalobce se nedovolával žádného z důvodů vedoucích k udělení azylu, že země původu odešel ve snaze získat v zahraničí práci a vylepšit si tak ekonomickou situaci, o azyl požádal po několikaletém pobytu v České republice, a to pouze z důvodu legalizace pobytu. Žalovaný žalobci neudělil azyl, neboť jeho rozporné výpovědi nesvědčily o tom, že byl v zemi původu vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má (§ 12 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval i situací v Číně, jejíž nepříznivé rysy žalobce uvedl v průběhu správního řízení. Dále posoudil i důvody pro případné udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu a existenci překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu. Své důvody a svůj myšlenkový postup pak v rozhodnutí náležitě popsal.

Žalobcovu námitku, že rozpory v žalobcových výpovědích při pohovorech prováděných žalovaným byly způsobeny nepřesným překladem, kasační soud shledal ve shodě s krajským soudem účelovou a tedy nedůvodnou. Ve správním řízení bylo tlumočení prováděno v souladu se zákonem, a to tlumočníky řádně zapsanými (PhDr. A. K., CSc.) či ustanovenými dle § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (V. L., L. F.). V obsahu tvrzení žalobce docházelo v průběhu správního řízení k tak podstatným změnám, že je takřka vyloučeno, aby z toho vyplývající rozpory byly způsobeny pouze nedostatky při tlumočení či překladech.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky stěžovatele dílem nedůvodnými, dílem nepřijatelnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu